

adott feladatának. Helytálltak a többiek is, kivált Láncezy Margit a fiatal Tapolczai meg Várkonyi tartózkodó voltában is jóízű magyarsága hatott kitűnően. Szépek és meghatóak voltak a felvonulások, ezek hatását a László Sándor stílustartó zenekíséréte is nagyban támogatta.

Rédey Tivadar.

Szabadtéri Passio-játékok Budaörsön. Valamivel több mint egy éve tartanak már a főváros környékén levő Budaörs derék magyar svábjai a községük melletti Kőhegyen passio-előadásokat. Ezek, mint a nagy közszínházak slágerdarabjai, éppen most érkeztek el diadalútjuknak első háttárvébe: az ötvenedik előadáshoz. Egy lelkes és derék tanítónak, Bató Gézának volt az ötlete az, hogy a budaörsi sziklás és kopár hegy a passiójáték Golgothája legyen belőle. Nemcsak az emberi életben, hanem a történelemben is van visszakanyarodás. Sokan már új középkor, új renaissance gyöngye hajnalpírját látják. Lehet, hogy be is igazolja őket az idő. Annyi már is való, hogy a ma egyoldalú anyagi kultúrájába, gépmádatába és rekordhajszolásába belecsömörlött ember megint odafordul sóvárgó lélekkel a vallás misztikumai felé. Ébredszik már a lélek, amelyet nem lehet ólomszürke robotruhába bujztatni. Talán ez az oka, hogy mostanában többhelyütt rendeznek passio-előadásokat. Viszont a mai kor kollektívizmusa hozza magával, hogy kidöntik a színház négy falát s ott az Isten szabad ege alatt látványosan, nagy tömegek megmozgatásával mutatnak be szabadtéri játékokat. Talán így foghatnók meg jobban, hogy a színház utána megy a töle hűtlenül elpártolt közönségnek s ezzel mintegy visszatér hajdani önmagához. Úgy hisszük, ez a kettő az eredője a budaörsi szabadtéri passio-játékoknak, amelyek egyesítik az

újjáébredő vallásos érzést s az élre szökkenett kollektív eszmét.

Budaörsöt ma már sokszor mint a magyar Oberammergaut emlegetik és nem is joggal. A régi görög színpadok, vagy a római amphitheatrumok hangulata fogja el az embert, ahogy helyet foglal a hegynyereg hátsó részén fölfelé ugró széksorokban. Valóságban itt van előttünk a város, Jeruzsálem . . . Sorban egymás mellett a színedrium, Jairus háza, a templom előcsarnoka s oldalt kiugrón Pilátus oszloptornácos palotája, homlokzatán a római sassal és az ott gögösködő S. P. Q. R. betűkkel. Gongütésre Haendel-muzsika áhítatos ütemei hangzanak fel és egyszerre mint hangyaboly megöccsöl a város. Futkározó utcagyerekek, keleti festői öltözötű nők amphorákkal, szakállas zsidó vének, a helytartó palotája előtt a biborköpenyes centurio parancsára őrséget váltó római katonák. Amott két szeliden füvelő bárányka . . . A hegytetőről pedig a lenyugvó nap aranyfényében most jön lefelé méltóságteljesen az Úr kék köntösben, piros palástosan s nyomában csöndesen lépegetnek tanítványai. Ahogy megszólal, lágyan és mégis férfiasan zeng a szava és nem tudja szétharapni azt a tetőt borotváló szél sem. Érdekes és illuziót keltő. Amikor a Getszemanekert-jelenetre kerül a sor, már este van, fenn az ég lámpásai, a hold és a csillagok világitanak az áhítatban eggyé olvadt játzó és a nézőközönség feje fölött, eltűnik a budaörsi Kőhegy s az a benyomásunk, mintha valóságosan a Getszemanekertet látnók.

Zugó taps helyett az áhítat hangtalan fősóhajtása hallik a közönség soraiból. A kétszáz színjátzó sugározta ezt át s közülük Jézus megzemélyesítőjének, Bató Lászlónak valóban tehetséges művészi alakítását valamennyien megőrizzük.

Mihály László.